

Urmas Korpikoski
LUONNON ARMOSTA

TAMMI

Urmias Korpikoski

LUONNON ARMOSTA

TAMMI

HELSINKI

© Urmas Korpikoski ja Tammi 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-0986-9
Painettu EU:ssa

ETÄISYYS KIELEEN

Runoilijan hyvä on ottaa
etäisyyttä kieleen,
kulkea pelloilla kaupungeissa
kaikkialla
myös unissa tehdä matkoja,
lähteä
ja tulla takaisin,
kieleen.

I

[RIKKAUDEN MÄÄRÄ JA MITTA]

SUOMI 100

Mahtava keltatiilinen rivitalo Westendin rantakadulla,
pihalla porsset ja bemarit.
Nuoret kentlemannit yläkerran parvekkeella
sikarit savuten ja konjakit pikkutakeille läikkyen,
mahtailevat kehuen sylinteritilavuuksia,
jahtien pituutta ja bonusten kokoa.
Alakerrassa rouvat kukkamekoissaan
sardonnee-hiprakassa päivittelevät
jaloissa pyörivien vaippaikäisten rokkoja ja allergioita.
Satavuotisen isänmaan elintason ja menestyksen
koko kadehdittava kuva,
vain kalterit ovat näkymätöntä terästä.

GLOBAALISTI

Maailmanlaajuinen on kokeemme
Haluaa kullaa vaikka kuolisi
Raha vai luhistuva kokonaisuus
Kas, uskottavuus on ainainen ongelma

EKOJOULU

Odotuksen aika.
Ei nyt. Ei enää.
Sukat jouluksi.
Lensivät kaukaa
Merten yli kulkivat
Bye bye.

TEKOÄLYVAPAA

Valon ääni kuuluu lujemmin.

Tietoinen herätys tuo kaipuun... voittaa unen

Prossessorin ytimissä naakkaparvi oppii

itse louhimaan kryptovaluuttaa.

Nuuskiva algoritmi on vappuaamuna huvipuistossa
ymmällään ja antautuu tuoksuun.

Rikkauden määrää ei voi mitata.

Selaimen käskiessä syvälle tunteisiin... lumi sataa
ohjelmointikielellä.

Kvanttitilan superposition painoton haju on osoitus vihaisille
linnuille.

Kiitos kubitti, arvokas olit arvottomana... värähtely on ohi.

Edelleen on suuri kysymys.

DIGIRAIVOA

Ennen

Ykköset olivat ykkösiä

ja nollat nolliä.

Ykkösluokka. Kisan ykkönen.

Tai

Täysi nolla. Nollatullos.

Säätyjako murtui.

Nollat ja ykköset samoille riveille.

Digivyöry.

Digikumous. Vapaus, vapaus, vapaus.

Nyt

Nollat huutavat.

Ykköset häipyvät.

HELLÄSTI

Sanoisivat selän takana,
että onpa pihi.
Vaikka hän kuinka hellästi kysyisi,
Ajatuksistasi penni, Jenni?

TÄMÄ KOKOUS EI PÄÄTY

Tämä kokous ei pääty.

Puhumme taas vuorotellen, kuulemme valikoiden.

Luulot jää.

POLITIikka 1.0

Lupaamme kaikille rahaa jakaa,
huutaa poliitikkojen kuoro.
Kun tulee kansan vuoro,
vastaus kaikka,
se äänemme takaa

EHDIN KYLLÄ

Joshiemankiiruhdan
niin ehdin tuohon junaan
sittenvoinsoittaasenpuhelun
joka jäi ottamatta kun pitikin juosta
siihentärkeäänkokoukseenviimehetkessä

Onhansehyväkun
nykyaikana on nämä laitteet
eisitäennolisimitenkään pystynyt
nyt tulikin viesti ota odotin pitää päivittää
voiakkumeinaakinloppuamistäsaanvirtaa

Siskopyytäneille
viikon loppuna mutta samaan
aikaanonselasten yhteinentapahtuma
mielummin kyllä olisin vaan kotona rauhassa
täydenviikon jälkeen jaavaisinviininvaimonkanssa

Kansantalouseitoimi
eikä oma talous, ellei tsemppaa
perhepitäaruokkijakaikkiehtiä
mieluiten niin että harrastuksetkin vielä
voiakkumeinaakinloppuamistäsaanvirtaa

Miksipomokeksitaas
että se projekti pitää saada
valmiiksi jonytkunalunperinaikaa
oli vielä kaksi viikkoa enkä tiedä kuinka
eiköseymmärrättätässäönjokädettäynnä

Ehdinkylläohittaa
tuon hidastelijan, joka ajaa
keskellätiätasatasenalueella
kaiken laisia sitä liikkuu eikä ne ymmärrä
voiakkumeinaaloppuamistäsaavirtaa

Näyttö pimeni.

II

[ME, MINÄ, SINÄ]

YKSIN YHDESSÄ

Yksin olen kulkenut
Vaikka kuljemme kaksin
Syytä en tiedä
Siksi anteeksi en pyytää osaa
Mutta sinä varmaan
Osaat anteeksi antaa

MIKSI ME

Me olemme sinä ja minä
Jos me olisimme minä ja sinä
Emme olisi yhtä onnellisia

IHMISEN PALVELIJA

Maailma on iso ja ihminen pieni
Silti ihminen uskoo
Maailman häntä palvelevan
Loppuun asti
Joka tulee nopeammin
Jos maailma ihmistä palvelee

ROHKEASTI

Ei ihminen tietää voi,
mitä huomina tuo,
siks' turha on pelätä,
huomina on vain askel
Totuutta ei aina löydä,
sieltä missä eniten on valoa,
joskus on parempi,
silmit sulkea ja hapuilla

LÄHDÖSSÄ

Vaikka et enää vastaa kun sulle puhun
Vastauksen silti saan
koska tiedän, mitä vastaisit
Se, että lähdit sattui
Mä tänne jäin
Kun en osannut sanoa
Että lähden pois, minäkin

ME

Ilman sinua ei olisi meitä
Me olemme enemmän kuin minä
Ehken aina sitä näytä
Mutta Sinä tiedät
Että haluan olla enemmän
Kuin vain minä

HIILENMUSTAA

Minä olen brutaali
Sinä olet kaunosielu

Minä olen tehdas
Sinä olet hiilinielu

Minä olen spraypullo
Sinä olet otsonikerros

Minä kulutan Sinua
Vähä vähältä
Päivä päivältä

Äkkiä päiviä ei ole

MAAILMANKYLÄ

Me – Sinä ja minä
Vai puhummeko englantia?

MITÄ SANOIT

Koruttomat lauseet pukevat Sinua
Toteat, et maalaile
Jätät tilaa ajatuksen leikkiä

Arvoitus kiehtoo kunnes sen ratkaisee

Älä siis anna vihjeitä
Älä tule vastaan

Odota vielä, jos suinkin jaksat
Minä rakennan pilvilinnaa
Teen perustukset höyhenistä

Mutta sitten muistan: Sinä olet niille allerginen

RAKKAUSRUNO

Kovasti Sinusta tykkään,
mutta miksi sen sanomista aina vaan lykkään?
Mykkä ujouteni suhteemme pakastaa,
ilman sanoja haluaisin lämpimästi rakastaa!

RAKKAUSHAKKAUS

Hyvinhän toimis elomme tää,
Rakas, pois elä mää!
Etkö riidaltasi sitä nää,
että myrskyn jälkeen tulee poutasää
ja minultakin selviää pää
ja kaikki paha taaksemme jää
ei kai lopu yhteen naisen iskuun tarumme tää?

ETÄISYYS KIELEEN

Runoilijan hyvä on ottaa
etäisyyttä kieleen,
kulkea pelloilla kaupungeissa
kaikkialla, myös unissa tehdä matkoja,
lähteä
ja tulla takaisin,
kieleen.

URMAS KORPIKOSKI tarkkailee ihmisiä, luontoa ja kaupungin menoa tarkkoja ja oivaltavia huomioita tehden. Hän hahmottaa ihmisten elämänmenoa niin soutuveneestä kuin ratikan ikkunasta.

Korpikoski yltyy piikikkääseen yhteiskuntakritiikkiin ja siirtyy sujuvasti kaihoisaan rakkausrunouteen. Mietelmänomainen nasakkuus vaihtuu kiihkeän kokemukselliseen vyörytykseen. Runot saavat lukijan hymähtämään hyväntulisena, mutta myös huudahtamaan hämmästyksestä: noin juuri, sattuvasti laitettu!

LUONNON ARMOSTA on Urmakosken esikoisrunokokoelma. Korpikoski uskaltautui vasta myöhemmällä iällä tarjoamaan runojaan julkaistavaksi. Pienellä paikkakunnalla runoilijaa ei pidetä kunnan ammattina. Eikä Korpikoski nytäkään aio lopettaa kokopäivätyötä paikallisessa konepajassa. Julkisuutta hän kavahtaa, ”runot puhukoot puolestaan”.

Kansi: Markko Taina

Kannen valokuva: iStockphoto

www.tammi.fi

82.2

ISBN 978-952-04-0986-9